

GOL...

Vindiana

Mă simt singură...ca o lebădă neagră
Pe frunzele somnului, pline de apă...
Inima mea se îneacă pribeagă
Când ramele visului în vârtejuri îmi scapă...

Mă simt inutilă...ca o oaste pierdută
Prin pământuri de gânduri fără cuvânt...
Totul e gol...mi-e lacrima mută
Ca un fum de dureri ce se pierde în vânt...

Mă simt desfrunzită...ca un pom înghețat
Într-o iarnă când cad pustiuri din stele...
Îmi număr tăcerile pe-un șirag de agat
Din lacrimi albastre, sub pleoapele-mi grele...